

Indrukwekkend afscheid van dirigent Wouter Blankers bij MOV

Prachtige Messiah in Antoniuskerk

GER VAN DER TANG
DORDRECHT

Geen dirigent van het grote gebaar. En nog minder een dirigent die zichzelf zoekt in de werken die hij tot uitvoering brengt.

Liefde voor de muziek, trouw aan de intenties van de componist en muzikale exactheid vormen het artistieke credo van Wouter Dionisius Blankers, die - na 35 jaar dirigentschap - vrijdagavond in een stampvolle Antoniuskerk in Dordrecht afscheid nam van Merwe's Oratorium Vereniging met een uitvoering van Händels Messiah.

Was voor Blankers, die voor studiedoeleinden een boekwerk samenstelde over

de achtergrond en uitvoeringspraktijk van de Messiah, deze uitvoering 'de ideale Messiah'?

Het publiek liet er geen twijfel over bestaan. De executanten, in de eerste plaats 'zijn' koor, en daarnaast het Dordts Kamer Orkest, Patrick van der Linden (zijn opvolger bij MOV) op orgel en Jaap de Wit op klavecimbel-continuo, en de solisten Heleen Koele, Margareth Beunders, Jan van Elsacker en Martijn Sanders, viel na afloop een overweldigend applaus ten deel.

En inderdaad, Blankers en de zijnen kwamen tot een glanzende uitvoering van dit majestueuze én ontroerende werk. Met een welluidend en geconcentreerd zingend

koor dat - met de stemgroepen door elkaar heen opgesteld - van het begin (het levendige And the glory of the Lord) tot en met de fuga en slotakkoorden van het Amen een grote prestatie leverde.

Wel klonken de mannenstemmen, de tenoren vooral, aanvankelijk iets te bedeesd; zo de niet overtuigende inzetten in het technisch moeilijke And He shall purify.

Maar al snel legden de heren alle schroom van zich af en het Hallelujah, door het publiek staande aanhoord, klonk zeldzaam fraai en evenwichtig. Zulks met de steun van een voortreffelijk spelend orkest dat ook in de Ouverture en de sfeervolle

Pifa (de pastorale in nr. 14) schitterend speelde.

Wanneer treedt het DKO eens uit de schaduw en wordt het van een - primair - begeleidingorkest ook een 'zelfstandig' operend ensemble?

Ook de solisten waren voortreffelijk: Heleen Koele met haar stralende sopraan in het ontroerende I know that my Redeemer liveth en in If God be for us. Voorts de alt Margareth Beunders die, met een mezzavoce dat aan dat van Kathleen Ferrier herinnert, onder meer excelleerde in de aria met koor O thou that tellest.

Prachtige zang hoorde men ook van de tenor Jan van Elsacker, vooral in zijn recitatieven, zoals Comfort

ye, en het mooie duet met de alt in O death. De bas Martijn Sanders tekende voor een expressieve vertolking van de in donkere kleuren geschilderde aria The people that walked in darkness. En, tegen het slot, voor een feestelijk The trumpet shall sound, waarin hem evenwaardig partij werd geboden door de jonge trompettist Matthijs Valkenwoud.

Na afloop kreeg Wouter Blankers de bronzen erepenning van de stad Dordrecht overhandigd door burgemeester Bandell, die in zijn toespraak gewag maakte van de grote betekenis van de dirigent van MOV, decennia lang, voor het stedelijk muziekleven.